

Előfizetési árak:

Égész évre 10.— Ft
Félévre 5.—
Negyedévre 2.50
Egy óra 1.—
Egyes szám 4 kr.

Megjelenik minden-
nap, vasárnap kivé-
telével.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜ PÁRT KÖZLÖNYE

Szerkesztőség és

kiadóhivatal:

Főpiaz, a váro-
száll szemben.

Hirdetések:

Egy hasábos példát
sorankint 5 kr-ával
számítanak.

A budget.

— márczius 20.

Évek óta megszoktuk, hogy a költségvetés tárgyalása minden egyéb legyen, csak pénzügyi vita nem. A parlamentáris viszonyok rendszeréhez tartozik talán, hogy a költségvetés tárgyalásának alkalma az egész kormányzat kritikájára s minden irányu megbeszélésére használtassék fel, de hogy e minden irányból összevetődő kritika ugyszólván kizárja és száműzze a finanziaális szempontokat a vitából, ebben a tekintetben alighanem egyedül állanak a mi költségvetési tárgyalásaink a legutóbbi évekről.

Micsoda fordulat! Nyugodtan, simán és rendes mederben folyik az a vita, mely Széll Kálmán kormányának az államháztartási felhatalmazást lesz megadandó. S mivel elveszítette ez a vita azt a jellegét, hogy a kormányzat minden ágából és az elmúlt esztendő minden részéből összehordott gravaminák, panaszok és kívánságok lerakódó-helye legyen, természetesen visszatérhetett eredeti hivatásához: a pénzügyi jellegű tárgyalásokhoz.

Immár egy hete folyik a vitatkozás a költségvetés körül s a parlamentáris csoportok minden részéről ugynevezett nagy beszédek hangzottak, anélkül azonban, hogy szenvedelem s izgalom jutott volna bele a tárgyalás sodrába. Majdnem azt mondhatnók, hogy csend van a parlamentben, az a csend, amely melegágya a produktív ideálnak s a hasznos tanácskozás révén támadható egyéb eredményeknek.

Ami máskor feltétlenül uralkodott a költségvetési vitán: az aktuális politika, az most ha nem is vonult vissza, mégis kellett, hogy helyet adjon a pénzügyi tárgyalásoknak. Kossuth Ferencz, Lukács László pénzügyminiszter, Komjáthy Béla és Tisza István gróf vettek legfőként részt e tárgyalásokban, melyeknek határozottan magas nivóját még tetemesen emelte a Széll Kálmán miniszterelnök beszéde. — Valamennyi szónok megtartotta a tárgyilagosság határait s mivel az említettek mindegyike általánosan elismert pénzügyi kapacitás: ez az öt beszéd együttvéve igazán emlékezetes része a mostani költségvetési vitának s legjobb reményekre jo-

gosít a tárgyalás további folyamára nézve.

A maguk abszolút ellenzéki álláspontjuknak adtak kifejezést Kossuth Ferencz és Komjáthy Béla; enyhébb s tartózkodóbb formában az előbbi, élesebben, de mégis tárgyilagosan az utóbbi. Amíg az ellenzéki felszólalások ilyen szakszerűséggel vitatják a költségvetés dolgát s magából a költségvetésből merítik rekrimnációjuk anyagát, addig feltétlenül meg van óva a vita színvonala. S a pénzügyminiszter beszédéből, amely nyomukban következett, nyilvánvalóvá lett, hogy a kormány készséggel veszi fel az ilyen tárgyilagosságot vitatkozásban a keztyűt, sőt komolyan foglalkozik azokkal a megjegyzésekkel, eszmékkel és utalásokkal, melyek ellenzéki részről parlamentáris formában felhangzanak. Egész részletességgel bocsátkozott bele Lukács László a maga költségvetésének magyarázásába, nem egy olyan szempontot emelve ki, mely világító sugarat boesát állampénzügyeink vezetésének műhelyébe.

A politikai monumentumokon kívül igen fontos része volt a pénzügyminiszter beszédének az, a mely államháztartásunk továbbfejlesztésében a takarékoság erőlyesebb érvényesítésének szükségességét, illetőleg a kiadások növekedő irányzatának megszorítását hangsúlyozta, mintegy direktívát adva a jövő költségvetés összeállítására. Hogy a pénzügyminiszteri takarékoság olyan fejlődő viszonyok között, amilyenek a mieink, nem könnyű dolog, abban bizony erősen igaza van Lukács Lászlónak, a ki igen-igen súlyos esatákat vivott már meg azokkal az igényekkel, melyek minden részről ugyszólván rá-támadnak a magyar állam pénztáaira.

A nevezetes beszédek sorozatában Tisza István grófé következett a pénzügyminiszteré után. Nem csekély feltűnést keltett ez a beszéd, jóllehet tökéletes magyarázatát leli a változott viszonyokban. Ime, a mit a régi állapotban elképzelni sem lehetett, a szabadelvűpárt egyik kiváló tagja feláll és szigru kritikát mond pénzügyi állapotaink némely részéről, meg arról a hatásról, a mely közigazgatásunk elavult rendszere következtében a pénzügyi téren megnyilatkozik.

Az, amit Tisza István gróf a pénzügyekről mondott, csupa figyelemreméltó megjegyzés, a melyek köré alighanem még sok vonatkozás fog esatlakozni a vita további folyamában.

Beszédének irányzata és egész tónusa pedig az új rendszernek dicsérete, nem szavakkal, hanem azzal a helyzettel, hogy párt-szemponatok semmiképpen sem zárják el a jogosult kritika hangjait a nyilvánosság elől. Éppen beszédével igazolta Tisza István gróf legjobban, hogy maga is elismeri az új állapotok előnyét s minden tekintetben való jobb-voltát.

Talán kevésbbé érintkezett a pénzügyi jelleggel Széll Kálmán miniszterelnök beszéde a vita végén. Azonban érintkezett a felszólalások mindegyikével sösszefogta valamennyit, ugy, miként a tölgy ágait a törzs, melynek ninesen bár levele, de mégis a terebélyes fa legfőbb erőssége. Ninesen levele: a miniszterelnök alig beszélt pénzügyi dolgokról. A mikor pedig a Széll Kálmán kormányának első budget-vitájában éppen Széll Kálmán, mint az első pénzügyi kapacitás, hallgathat a pénzügyekről: akkor jól áll az ügy s a legkedvezőbb kilátással nézhetünk a további költségvetési tárgyalások elé.

B.

— **A budget tárgyalás.** A képviselőház tegnap tulesett a folyó évi budget általános tárgyalásán, sőt elintézte az ugynevezett kisebb tárczak egy részét is. Az udvartartás, a kabinet iroda, a közös-ügyek, az államadósságok, a horvát-szlavon-dalmát autonomia dolgai most is, mint máskor, elég alkalmat adhattak volna nagy vitákra; de olyan erős az a vágy, hogy a mult kormányrendszer által a közéletre föltorlasztott ballasztot mielőbb eltávolítsuk, hogy a képviselőház inkább nem beszélt se a közjogellenes rendjel alapításokról; se más sérelemről, csak hogy mielőbb visszatérhessünk a normális mederbe. Nagyobb vitát egyelőre nem várhatni, csakis a belügyi tárczánál, a hol a közigazgatás rendezésére vonatkozó princezipiális ellentétek meg fognak nyilatkozni s különösen kétség-telen, hogy körvonalaztatni fognak a választási törvény általánosan szükségesnek elősmert reformjára vonatkozó álláspontok. Mindenki ugy hiszi azonban, hogy a budget-tárgyalás legkésőbb ápril. közepéig be lesz fejezve s a parlament hozzá láthat, hogy eszkomptálja azokat az obligációkat, melyeket a Széll-kormány az ellenzékkel kötött béke fejében elvállalt.

Utmutatás

a peronoszpora (Plasmopara viticola) ellen való védekezésre.

Szőlőtermelésünknek ezen gomba elensége hazánkban legelőször május végétől július elejéig szokott jelentkezni; károsítását, illetőleg pusztítását júniusban különösen augusztusban egészen szüretig folytatja. Ismertető jelei röviden a következők: a peronoszporás szőlőlevél alsó lapja foltonként olyannak látszik, mintha cukorporral volna behintve, vagy rajta dér képződött volna. Kezdetben e foltok aprók, szabálytalan alakúak, rendszerint a levél főbb erei mentében láthatók és csak későbbben olvadnak nagyobbakká össze. A levél felső lapján pedig az alsó lap foltjainak megfelelő helyeken először sárgás, később vereses barna, de nem kiemelkedő, végre elszáradó különböző alakú s nagyságu foltok láthatók a szerint, a mint a gomba fejlődése kisebb-nagyobb mértékben haladt előre.

E gomba könnyen megkülönböztethető a nemzetbetegségtől (erinosis), melyet igen sokan a peronoszporával tévesztenek össze s melyet a szőlő atka (Phytoptus vitis) okoz. E betegség azonban rendszerint nem veszedelmes. A nemzetbetegség foltjai a levél alsó lapján bemélyedtek, rendszeren piszkosfehérek, de nem ritkán hófehérek, barnásfehérek, sárgák, sőt veresek is, tömött nemezhez hasonlóak, azaz sűrűn álló szőrszálakból állanak. A levél felső lapján az alsó lap foltjainak megfelelő helyeken apró dudorszerű kiemelkedések, duzzadások láthatók, melyek színe rendszerint zöld, néha sárgás zöld, ritkábban, különösen a fiatal leveleken, vereses.

Megkülönböztetendő a peronoszpora a lisztharmattól (Oidium) is, mely a levelek felső lapján pókhálószerű, a bogyókon lisztszerű piszkos-fehér bevonatot alkot.

A peronoszpora nyári (konidiumok és telelő sporák (oosporák) által szaporodik. A gomba főleg a nyári sporák

által terjed. A nyári sporák a szőlő összes földfeletti zöld részein, de főleg a levelek alsó felületén jelennek meg és később a bogyókon is, melyek megbarácsolnak, megráncosodnak, összeasznak és teljesen elszáradnak.

A nyári sporákat főleg a szél hordozza szét s hullatja el. Ha a nyári sporák a szőlő zöld részeire hullanak s itt eső vagy harmateppbe kerülnek, akkor kellő melegben tovább fejlődnek és megtámadják a szőlő zöld részeit. A leveleket azonban csak a felső lapjukon támadhatják meg. A nyári sporák terjedése és támadása tart tavasztól késő őszig.

A telelő sporák a gomba testével (mycelium) együtt a szőlő testében, de főleg a levelekben fejlődnek s a lehullott levél belsejében telelnek át. Nem volna tehát czélyszerűtlen ősz idején a lehullott leveleket, a mennyire lehetséges, összegyűjteni s elégetni, vagy más módon megsemmisíteni, mert ez által a gomba jövő évben való terjedését akasztjuk meg. Ugyanis a levélben áttelelt sporákból fejlődnek ki az első nyári sporák, melyek megfertőzik a fiatal szőlőleveleket, miután nemsokára a fiatal levelek alsó felületén a nyári sporák alakította s már ismertett foltok mutatkoznak.

A peronoszpora pusztítása közvetett vagy közvetlen.

Közvetlen első sorban, ha a leveleket támadja meg, mert a megtámadott levelek gombalepte részei rendes működésükben megvannak akadályozva s rendszerint tönkre is mennek, mivel a megtámadott levél részben vagy egészben ideje előtt elszárad s a legtöbb esetben le is hull.

Közvetlen a pusztítás akkor is, midőn a fürtöt részben vagy egészen támadja meg a gomba, mert az ilyen fürt bogyói összeszáradnak, részben lehullanak; a félig-meddig megtámadott fürtök bogyóiból szűrt bor pedig értékében többékevésbé csökken.

A gomba pusztítása közvetlen lehet még abban az esetben is, ha a hajtásokat támadja meg, ez által megakasztva fejlődésüket úgy, hogy az illető vesszők meg nem érhetnek. Az ilyen vesszők felette érzékenyek a hideg iránt s télen már esekélyebb hidegben is elfagynak. Ez az oka, hogy újabb időben — a peronoszpora általános elterjedése óta — a vesszők elfagyása is nagyon gyakori.

A gomba pusztítása közvetett, a mennyiben a megtámadott tőke egész fejlődésében meg van akasztva és gyengítve úgy, hogy jövő évi tenyészése is szenved. Különösen a tőkéletesen ki nem fejlődött s a téli hideg által még megkímélt vesszők szenvednek nagy mértékben, úgy hogy vagy ki sem hajtának, vagy ha kihajtottak, a hajtások rövid idő múlva elvesznek, vagy igen rövidek maradnak.

Minthogy a gomba a leírt módon való támadása által jelentékeny pusztításokat okoz, — miről szőlősgazdánk eddigelő is elegendőképpen meggyőződhetek, — okvetetlenül gondoskodnunk kell a kártételének csökkentéséről illetőleg megakadályozásáról. Erre pedig már van hosszú időn át eredményesen kipróbált eljárásunk, melynek pontos gondos és idejekorán való alkalmazásával szőlőinket a gomba kártételétől megmenthetjük. Ez az eljárás a szőlőnek rézvegyületekkel való okszerű permetezéséből áll. Ugyanis gomba-sporák főleg a szél által jutnak a szőlő zöld részeire, kivált a levél felső felületére. Ott kedvező körülmények közt, tehát kellő nedvességben és melegben csiráznak s az illető részeket megtámadják, ha azonban a csirázáskor a feloldott rézvegyülettel érintkeznek, tönkre mennek s a szőlő zöld részei mentve maradnak. Ezért szükséges a szőlő összes zöld részeit, különösen a levelek felső lapját olyképp permetezni, hogy a rézvegyület kis, apró foltok pontok alakjában az egész levél felületét ellepje úgy, hogy a levélre hulló harmatepp okvetetlenül ily rézvegyületet tartalmazó folthoz érjen. Ezért fontos a jó s pontos permetezés.

A rézvegyületek, a mennyiben a permetezéskor a szőlőbogyó felületéhez tapadnak, a szőlőt, vagy a belőle szűrt bort

TÁRCZA.

A kapitány ur és fráter Varga.

Irta: R. H

A század a kaszárnya nagy udvarán állt s várta parancsnokát, hogy az ki vezesse a gyakorló térre, ahová kirendelte ma az őrnagy ur mind a négy századját.

A katonák szemei a nagy kapura voltak irányozva, ahonnan várták a kapitány urat s nem sokára látható lett az „öreg“ fejét lógató harezparipáján.

A főhadnagy kemény parancsszavára jobbra vetették fejüket a király hároméves vendégei s benső megelégedéssel vélte minden ember ézzrevenni, hogy ma meglehetősen jó kedve van a kapitánynak. Az „öreg“ tudniillik jó ember volt, de egy nagy hibája volt s ezt katonái tudták: roppantul szorult valami előljárója jelenlétekor s a viláért sem akarta hallani, hogy az ő csoportja valamit nem helyesen tett s ha az mégis megtörtént, délután a bakáknak nem volt nevetni valójuk!

Azért örültek is a katonák, mikor mosolyogva fogadta a főhadnagy jelentését s helyet adtak a reménynek, hogy nem lesz ma délután valami „harczászati hibák“ folytán szükséges „parádérúkkolás.“

A jelentés után mosolyogva fordult az őrmesterhez: „Na őrmester — mi az újság?“

Az őrmester ur ugyanis mindentudó

anyja a századnak. Nélküle a kapitány meg sem lehet, ő a század szíve, lelke. Komoly, hivatalos, fontos arczkifejezéssel lépett a kapitány elé és jelenté:

— Kapitány ur jelentem alásan, a fráter Varga kimaradt az engedélyen túl.

Mintha csak a villám csapott volna le az udvarra, eltűnt az öreg arczáról a mosolygás:

— Hallatlan! Hát ha a fráterek cselekszenek így, mi lesz majd a közkatonákkal? Bezárom azt a szemtelent azonnal három napi egyes áristomra — jegyezze föl őrmester, de ma csak vonuljon ki a haszontalan, ne lustálkodjon idehaza, míg a többi dolgozik. Hazajöve telünk után tüstént leviszi az áristomba, majd megmutatom én annak a betyárnak, hogy kell rendre szokni — értette?

— Igenis, kapitány ur, de
— Micsoda de — itt nincs semmi féle „de“ — lepjen a sorba.

Kemény „kert euch“-csapva, helyére ment a század anyja.

— Gefreiter Varga! kiált a kapitány, de senki sem jelentkezett.

— Melyik szakaszban van a fráter Varga, őrmester?

— Az első szakaszban, kapitány ur, de . . .

— Miféle „de“ — kiáltott dühösen az öreg — már mondtam, hogy nem tőrök semmiféle „de“-t.

— A fráter Varga még nem jött haza?

— Micsoda? Még nincsen idehaza? várj csak te csavargó. Ot napi szigoru

áristom — őrmester, írja fel s ti többiek tartsátok eszetekben, a kikimarad, annak nem lesz egy nyugodt percze sem a századnál. Annyira fogom azt „foglalkoztatni“, hogy nem fog a kimenésre gondolni sem.

A század kivonult — — — szomoruan masiroztak a bakák. — Tudja az isten, mi lesz velük ma. Hát még a szegény kapitány! Ugy ült a lován, mint egy rakás boldogtalanság! Csak az őrnagy ne találkozna valahogyan avval a betyárral! Nem is szabad erről tudnia neki, hiszen mindig a kapitányokat teszi felelőssé minden bolondságért, a mit az emberek véghez visznek, aztán végre elégtelen figyelemről, nem nevelésről beszél. Különben majd megtudja még a „Strafprotocoll“-ból elég korán, csak ma ne. Egész délelőtt ezen a szerencsétlen századon lovagolna, mindent rosznak, hibásnak mondana.

Igy gondoskodva, elérte a kapitány a századjával a gyakorlótér, a melyen az őrnagy ur parancsa szerint harcászati gyakorlattal kezdik meg a mai nap munkáját.

A századok már be is vonultak a harczonalba, mikor paripáján közelgett az adjutáns a jelentéssel, hogy a távolságmérőket tüstént küldjék el az őrnagy urhoz.

— Őrmester — ki a távolságmérő?

— A fráter Varga szokott . . .

— Na tessék, itt a mulatság — de mindjárt zárja be azt a ficzkót, ha haza jön, értette? Most pedig menjen el helyette a fráter Kiss!

az élvezőre nem teszik veszélyessé; ajánlatos azonban a nagyon permetezett szőlőbogyókat megevés előtt lemosni, mert a bogyóra tapadt rézvegyülettől egyrészt az ize szenved, másrészt a nagyon permetezett bogyó, nagy mennyiségben élvezve, esetleg emésztési zavarokat okoz.

(Folyt. köv.)

Uj korszak küszöbén.

(I.) Akármily szemmel nézzük is a kormányváltozással bekövetkezett eseményeket, el kell ismernünk, hogy a magyar politikában ezzel a lépéssel új korszak kezdődik, a becsületes munka, a rendezkedés korszaka.

Hogy miképpen fog lefolyni a válságnak még hátralévő része, azzal a jelen sorok írója nem akarván foglalkozni, inkább átveti szemét azon a meredélyen, amelynek áthidalását most végzi a politikai világ s igyekszik észrevenni azt az új Magyarországot, amely csakis ennek a hídnak másik oldalán épülhet fel. Midőn azonban ezt teszi, lehetetlen, hogy néhány szóval ne jellemezze azt a hidat, a melynek munkájában most hivatott és hivatlan egyaránt részt vesz, ha csak néhány szóval is.

En ugy képelem, hogy az a hid, a mely a magyar politika multjának és jövőjének összekötésére jelenleg készül, három anyagból kell, hogy össze legyen róva s akkor állandó lesz, azaz meg fogja bírni a visszatekintő lépéseket mindig, valahányszor a jelen hadállásainak biztosítására a mult fegyvertárából kell majd avultnak látszó ugyan, de annál kipróbáltabb védőbástyákat — amelyeket modern nyelven történelmi tanulságoknak neveznek — az elővédbe állítani.

Ez a három anyag a nemzet anyagi, szellemi és erkölcsi konszolidációja. Ha ez a három összhangzatosan keverve, egyaránt kulturális és egyaránt veleszületett gyengeség nélkül kerül a hid alkotóinak kezébe, — akik között, hogy a hivatottak fogják a mesterpálcát kezükben tartani, azon nem kételkedem, — ugy a hid tartós, az egész nemzetet meg-

biró és tágas, az egész nemzetet befogadó leendő.

— Tehát semmit a multról, ennyit a jelenről, a többit csakis a jövőről.

Az új korszak kinagasló épületeit ugyanebből a három anyagból látom alkotva.

Első sorban az anyagi konszolidáció épülete jelenik meg lelki szemeim előtt, mert hiszen annak kell először biztos fedél alá kerülnie; eddig épen azért nem tudtuk az új Magyarországot kiépíteni, mert a viharok ellen, a melyeknek a szabadban dolgozók mindig ki vannak téve, nem volt hová menekülni s a jégverések, tüzesapások kárait nem voltunk képesek a megtakarított anyagok magtáiraiból pótolni. S most épen azért van diadalmam a bekövetkező új korszak állandóságában, mert látom alapjait annak az épületnek, amely addig ha megjelent is nálunk, — légvárak ködfátyol népénél sohasem volt egyéb.

Ez az alap az országgyűlés asztalán fekvő kiegyezési javaslat kipótolva azzal a két rendelkezéssel, melyek egyike kitorli belőle a tíz évet s csakis a külfölddel kötött szerződéseink lejártáig köt le bennünket Ausztriával szemben is, a másik pedig az, amely törvénybe iktatja az önálló vámterületet. A képviselőház asztalán fekvő kiegyezés így felszerelve módot nyújt arra, hogy békésen, vér- és vámhöz nélkül biztosítsuk magunknak azokat az anyagi előnyöket, a melyek a már már teljesen eladósodott magyar nemzetet képessé teszik terheinek súlyosbítása nélkül is arra, hogy lépést tartson a folyton haladó kor követelményeivel.

Nem akarom részletezni azoknak előnyeit hiszen két esztendő óta közkezen forognak ismeri azokat mindenki s ismeri hátrányait is, csak azt akarom kiemelni, ami benne az új korszak gerincéhez tartozik s ez az önállóság eszméje. Minden a jövő fejleményekre alapított terv Kolumbus tojás, a melyet ha jó felfogással kezdünk, egyszerre talpra áll, ha pedig nem, a vele bánót kényszeríti tojástánczra, ha tehát fenntartóját is az új kiegyezés vívmányaival szemben skrupulusainkat,

kishitőség volna oly kevésse bizni önmagunkban, hogy a fegyverrel kezünkben biztos bukást jósoljunk magunknak.

E fegyverek egyrészt a fogyasztási adók átültetési rendszerének reformja és az őrleési engedély megszüntetése, másrészt a mezőgazdasági attassék intézményének felállítására. Ezek nyújtják önállóságunknak biztosítékait, ezek teszik lehetővé, hogy magunk legyünk urai sorunknak.

Megmondom, miért. Talán nagyon is elméletinek fognak látszani fejtegetéseim, pedig nagyon a való életben gyökereznek. Ez évi január 1-sejétől Magyarország határának azon a három negyed-részen is, amely eddig ezt az intézményt nem ismerte, — ott van a fináncz és őr áll Magyarország anyagi érdekeiért, őr áll különösen azoknak a termékeinek értékesítése érdekében, amelyeknek eddig vajmi kevés istáppja volt Magyarország törvénykönyvében és közigazgatásában nevezetesen versenyképessé teszi a mezőgazdaság mellékágait: a törkély és szesz-készítést, a gyümölcstermesztést, mint a különféle boroknak és essenciáknak alapjait. Ez a törvény, az új kiegyezésnek ez az első vívmánya tette lehetővé, hogy végre, öt teljes esztendő multával érvényt szerezhessünk a bortörvény rendelkezéseinek s meg tudjuk védeni a magyar borpiac érdekeit s megőrizzük azt a sok milliót, a mit már eddig is befektetett állam és társadalom egyaránt a magyar szőlőtermelés felújításának nemzeti munkájába. Addig míg Ausztriából szabad lehetett behozni a hamis boroknak egész légióját, — az 1893: XXVI. ter. csak írott malaszt lehetett.

A másik hasonló intézkedés az őrleési engedély eltörlése, amelyet fejlődő malomiparunk merényletnek tart ugyan a maga érdekei ellen, de amely mégis részt kér magának anyagi konszolidációnk munkájában, mert hiszen a malomipar nem szorul az őrleési engedélyre, ha éléskamrájában van jó termés, de a magyar gazda rászorul a maga termésének védelmére, ha kevés, azért, ha sok, még inkább. Ha az őrleési engedély megszü-

El is ment, de vissza is jött: az őrnagy ur a fráter Vargaért küldte vissza.

Ha a kapitány zavarban van csak azt kiáltja hogy: „Örmester!” s azt tartotta a mi kapitányunk is legjobbnak.

— Mit tegyünk?

— Kapitány ur kérem, majd azt mondjuk, hogy munkát végez odahaza.

— Jól van — igaz — szolt és el távozott.

— Őrnagy ur jelentem alásan, a fráter Varga odahaza maradt, javítja a szobafegyverlövészet állványát.

— Hát asztalos a fráter? Nem is tudtam.

— En sem — gondolta magában a kapitány. — Igen ily ügyes asztalos s azt hiszem, délre kész lesz, délután lövészetünk van.

— Nagyon kellemes ezt hallanom — szolt az őrnagy — szükségem van egy ügyes asztalosra, az istállómban némi javítások szükségesek, küldje hozzám a frátert — ebéd után.

— Szépen állunk — gondolta magában a kapitány, a szegény alig tudott félelmében kommandozni, mintha valami összehuzná a torkát.

Egynehány óra mulva keményen szalutálva várta századját a fráter Varga a kaszárnya udvarán. Volt elég ideje valami hazugságot kikomponálni — hogy miért is maradt ki.

Kézzele, lábbal integetett neki a kapitány, hogy tűnjön el a föld színéről, de a fráter nem értette, nem is mozdult.

Csak az őrnagy ur ne lássa! mor-

mogta a kapitány, de abban a pillanatban észrevették az eljáró éles szemei a frátert.

A kapitány urnak horszózott a háta — de bátorság, bátorság, különben elvész minden.

— Kapitány ur, mit keres itt a fráter Varga kimenő ruhában? Ön azt mondta, hogy dolgozik.

— A fráter szabadságot kért reggel a nővére lakodalma alkalmából, én pedig azt mondtam neki, hogy először végezze el a munkát, ha délre elkészül — haza ereszttem.

A kapitány maga sem tudta, honnan veszi azt a bátorságot, ilyeneket kitalálni. Egyuttal egy mentő gondolata támadt.

Ha az őrnagy ur megengedné, már délután haza engedném, küldhetek egy más asztalos embert.

— Nem, kapitány ur — csak küldje ezt, ugy látszik, hogy megbízható ember és gyorsan dolgozik — nálam kész lehet egy órai munka után. Akkor aztán haza mehet.

Néhány perczel később az őrnagy az irodájában volt, a kapitány pedig ostrom alá vette a bünöst.

— Mindamellett — így végzé — alkalmat akarok magának adni, hogy a hibáját jóvátegye. Délután, ellátva a szükséges eszközökkel, jelentkezni fog az őrnagy urnál s el fogja végezni az istállójában szükséges javításokat. Ha jól és kifogástalanul végzi, öt napi szabadságot kap, ha pedig nem — bezáratom tíz

napra, — értette? S ha kérdezik, mondja hogy a nővére esküszik!

A fráter ebből egy szót sem értett. Délután jelentkezett az őrnagnál, ki részletesen megmagyarázta a teendőket. Két óra mulva késznek kell lenni — s reményli, jó lesz. A fráter mindenre igent és nemet mondott.

Jó ötlete támadt. Elment a századhoz s elhitta a komáját, a fráter Kisst, aki asztalos lévén, segítő kezet nyújthatott neki ugy, hogy mire visszajött az őrnagy ur, kész volt minden s Varga csak a forgácsot seperte össze.

— Ezt helyesen csinálta — szolt az őrnagy — most mehet haza, itt egy kis utraváló és köszönetem. Hány nővére van?

— Egy sem — gondolta magában fráter, de azt mondta, hogy kettő (hátha még egynek meg kell valamikor esküdni!)

Varga hazament öt napi szabadságra s jól is mulatott s mikor hazajött, nagyon csodalkozott, hogy öt kommandirozták el asztalosnak az ezred „Vergtstattba.” De a kapitánya mindig gondoskodott segédéről s így jól érezte magát az öreg Varga, mert neki csak pipálni kellett ottan.

Mindig azt tanácsolta a fiatal katonáknak, hogy ne maradjanak ki, mert nem lesz egy nyugodt percük a századnál.

nik, — a magyar malomipar a magyar termelésre lesz utalva; ha a magyar gazda ezzel tisztában lesz, fog gondoskodni róla, hogy a magyar malmoknak legyen mit őrölni.

Ma, a vámentesség folytán igen sok buza megy ki teldolgozás végett Ausztriába s két ország malomiparág a magyar termelés ellátni nem képes: ezért aztán mindakettő pang még az őrlési engedély kedvezménye mellett is, mert az ha a vámtól mentes is, a hosszú vasúti szállítás nagy költségétől nem. Az őrlési engedély csak addig kedvezmény, míg megvan; a mint megszűnik, megszűnt egyszermind kár is lenni. A közel temett kitűnő magyar buza olcsó pénzen a malomba kerül a termelés helyéről, sőt refakciákat kap már ma is, a Duna és Tisza szabályozásával pedig a niri utak felhasználása lehetővé fogja tenni a még olcsóbb szállítását.

A harmadik főelőnye az új kiegyezésnek a mezőgazdasági attassék intézménye. Ez már teljesen modern eszköz, a melynek nagy hordereje teljesen bebizonyult. Nem is beszélve arról a rendkívüli haszonnál, amelyet politikai tekintélyünknek a külföldön emelése által nyújtani fog ez az intézmény, mely első fogja oda-künn dokumentálni, hogy bár delegációk közös miniszterek mellett közös hadseregünk van, mégis külön és önálló állam vagyunk; a dolog értelmét tekintve is első rangú tényező lesz ez az intézmény anyagi megerősödésünk nagy munkájában. Hiszen már ma a közös kereskedelmi konvulok mellett el tudtuk érni azt, hogy a magyar földmívelési kormány s ennek útján az egész magyar közönség közvetlen tudósítások révén teljesen tájékozva van a külföld mezőgazdasági állapotáról s a magyar gazda minden pillanatban hitelen tudhatja, hányadrészt teszi az ő feleslege az egész világnak: hát majd akkor, mikor ezt a feladatot teljesen a magunk emberei fogják részünkre teljesíteni? Az ő feladatuk lesz, hogy piacot nyissanak a magyar mezőgazdasági termelésnek s utját egyengessék az 1903 ban lejáró s akkor majd teljesen önállóan, a magunk érdekei szempontjából felfogható kereskedelmi szerződéseink ujonnan leendő megkötésének.

De természetesen, hogy csak félmunka volna, ha a mezőgazdasági attassék csak a külföldön volnának részesei a magyar termelés forgalma előbbrevitelének s ide-haza minden maradna a régiben. Ezért lehet helyeselni a magy. ker. és földmívelési kormányoknak azt a részben már megvalósított, részben arra készen álló tervét, hogy az ipari és mezőgazdasági termelés mindenegyes frázisát a gazdasági tudósítók s az ujonnan szervezett iparfelügyelők útján állandóan szemmel tartja. Az utóbbiakat mikor nevük a képviselőházban először szóba került: új korteseknek nevezte el a parlamenti ötletgyár.

Lehetne ebben a vádban valami; de ne feledjük el, hogy új korszak nyílik meg a most folyó válsággal hazánk életében, amelynek első kelleke az, hogy levetkezzük a régi embert s felöltözzük az újat, az t. i., akinek csakis a közérdek lebeg szeméi előtt s ha ezt eszünkben tartjuk, lehetetlen hogy észre ne vegyük ennek az intézménynek a jó oldalát, különösen ha kapcsolatba hozzuk a munkás-közvetítésnek még csak tervben levő, de a megvalósulás küszöbén álló intézményével.

Legyen szabadság, természetben és forgalomban egyaránt, de legyen tudatosság is mind a kettőben, azaz legyen tisztában gazda és iparos, kereskedő és fogyasztó egyaránt azzal: mit kell termelnie, hogy a legnagyobb hasznot érje el és hol kínálja eladásra termését, valamint a fogyasztó hol keresse megvélelre szükségletét akként, hogy az üzletnél

mindenki nyerjen. Ez minálunk a kormány szerepe, a becsületes alkuszé és vasutai révén szállításé, a beavatkozás sohase legyen egyoldalú, hanem ha az egyik oldalon kiálltanak a segítségért, ne feledkezzék meg a másik oldalról sem, a hol hallgatnak, hanem igenis tegye azokat cselekvő részeseivé annak a segítő munkának, a mit az egyik fél szenvedőleg kénytelen érezni s viszont ne álljon meg ha a szenvedésen segített, nyújtson módot a találok, de valószínűleg legalább is alvó erőknél cselekvésbe hozatalára.

Ha így lesz a dolog, nem lesz ámbár kérdés a szabócsi szocializmus sem, pedig stagnáló tőke és pellagránban éhen vesző románság, sőt gabona uzsora és kiviteli tilalmakban sínlődő állattenyésztés sem.

Ilyennek látom én a válság tisztító folyamán most épülő hidon túl az új Magyarország első kimagasló épületének, a nemzet anyagi konszolidációjának körvonalait.

A másik két épületről legközelebb.

Fejő.

SZÍNHÁZ.

Színházi műsor:

Métfőn, március 20-án, („A” bérletben) *Himfy dalai*, vigjáték.

Kedden, március 21-én, („B” bérletben) ujdonságul, először: *A Sárdi ház*, színmű 3 felvonásban. Irta Géczy István.

Szerdán, március 22-én, („C” bérletben) másodsor: *A Sárdi ház*.

Csütörtökön március 23-án, („A” bérletben) *Bajazzók*, opera 2 felvonásban.

Pénteken, március 24-én, („B” bérletben) *Faust*, opera 5 felvonásban.

Szombaton, március 25-én, („C” bérletben) *Bajazzók*, opera 2 felvonásban.

* **Szabó Irmát**, a debreczeni színház kiváló művésznőjét pótolhatatlan veszteség érte. Édes anyja özvegy Szabó Sándorné, ma délelőtt leánya karjai között hirtelen elhunyt.

* **Odry Lehel**, a hírneves énekművész, mint említettük háromszor vendégszerepelt Föllép csütörtökön Bajazzók-ban, pénteken Faustban és szombaton ismét Bajazzók-ban. Ugyanekkor mutatkozik be *Szeghő* Vilma végzett operai növendék, akit — ha beválik — koloratur énekesnőnek szerződtetnek.

* **Zivuska Jenő**, városunk szülöttének nevét a tegnapi fővárosi lapok nagy dicsérettel említik. *A becsületbíró* cz. színműnek ugyanis ő a szerzője. Valaki, alkalmasint érdekelt fél, anonim levélben értesítette az akadémia bíráló bizottságát, hogy ezt a darabot már Debreczenben előadták, mire a muzeumban megnézték a *Debreczeni Ellenőr* múlt évi számát, a mely Zivuska darabját, mely itt *Itélet* címmel került színre, azzal a megjegyzéssel ismerteti, hogy a darabot — a szerkezeti hibák dacára — kétségtelenül nagy tehetség írta. Vidéki lapnak jól esik, ha egy év múltán kiderül, hogy a Tudományos Akadémia bíráló bizottsága is hasonló nézeteket vall egy eddig ismeretlen darabról. A midőn egy vidéki lap véleményének az irodalmi dolgokban első helyen való elismerését örömmel konstatáljuk, ismételtelen kijelentjük, hogy lapunk színi rovatának sem irányát, sem szellemét sohasem korlátolják sem a lap fentartói, sem a közönség köréből.

TÁVIRATOK.

— A Debreczeni Ellenőr saját tudósítójától. —

Országgyűlés.

A képviselőház ülése.

Budapest, március 20. (Érk. d. u. 2 ó.)

A képviselőházban ma folytatólagosan tárgyalták a miniszteri tárczát. *Komjáthy* Béla a nemzetiségi mozgalmakról, *Major* pedig a miniszterelnöki palota terveről beszélt. Utóbbira *Szóll* Kálmán miniszterelnök nagy tetszés közt válaszolva tudatta az elhatározását. Az új palota építését egyelőre felfüggeszti, mert tekintettel lesz a berendezkedés czélszerűségére, de első sorban a pénzügyi viszonyokra. A tételt megszavazták. Majd a belügyi tárczát tárgyalták. Nyegre László érdekes beszédben fejtegette a közigazgatás jelenlegi szomorú helyzetét, de védelmébe vette a vármegyei tisztviselők karát.

Ruffy és *Konkoly Tege* Miklós beszéltek még a közigazgatás államosításáról.

A főrendiház ülése.

Budapest, márc. 20. (Érk. d. u. 2 ó.)

A főrendiház ma ülést tartott, melyen felszólalás nélkül elfogadták a Margit-hidnak a Margit-szigettel való összeköttetéséről, a kiegyezési és horvát provizoriumról, a községek és városok fogyasztási adójövedelméről szóló törvényjavaslatokat. Az állami zárszámadásról szóló jelentést tudomásul vették. Az igazoló fegyelmi bíróságokban bevalasztották *Szapáry* Gyula *Károlyi* Imre grófok. *Esterházy* Miklós herceg, kik az ülés folyamán az esküt le is tették. Ülés végén felolvasták *Apponyi* Albert gróf levelét, melyben megkiszöni apja elhunytából a főrendiház által hozzáintézett részvétet.

Ugron választói között.

Budapest, márc. 20. (Érk. d. u. 3 ó.)

Szilágy Somlyóról jelentik, hogy *Ugron* Gábor tiszteletére választói lakomát rendeztek, melyen *Bartha* Endre pártelnök nagy elismeréssel emlékezett meg *Szóll* Kálmán miniszterelnökről, kinek szeplőtlen multja garancia egy szebb jövőre. *Ugron* ma Nagyszombat, Ipp és Zoványban tart programbeszédet.

A bajai mandátum.

Budapest, márc. 20. (Érk. d. u. 3 ó.)

Piösz Sándor igazságügyminisztert Baján ma egyhangulag képviselőnek megválasztották.

Kossuth halálának évfordulója.

Budapest, március 18. (Érk. d. u.

2. ó.) Kossuth Lajos halálának mai évfordulóján délelőtt tíz órakor a Deák téri templomban gyászisteniszteletet tartottak, melyen nagyszámu közönség volt jelen. A temetőben is sokan keresték fel a sirt s különösen vidékről zarándokoltak sokan a sirhoz.

NAPI HIREK.

— Zenekedvelők IV. hangversenye.

Utóljára gyűlt össze tegnap a zenede törzsközönsége, utolsó volt a tegnapi hangverseny, mely érdekességben és művészi értékben vetekedett a többiekkel. Utóljára adott találatát a zenede hangversenytermében Debreczen erémje, hogy egy igazán élvezetes est után így bucsuzék el: a viszontlátásra! — A tegnapi est műsorának minden számát egy általános ismert vonós négyes, a Grünfeld-Bürger négyes töltötte be. Főösleges lenne e helyen dicsőhimuszokat zenge-

dezni, aki annak idején a pesti lapokat olvasta, olvashatta a Grünfeld-Bürger vonós négyesről irt kritikákat, ha ugyan kritikának lehet nevezni az osztatlan dícséretet. Előttünk állott a vonós négyes ideálja. Négy ember, egy lélek, — négy hangszer, mely bámulatosan fejezi ki a négy lélek összhangzó érzéseit, — négy hangszer, mely gyönyörű pianók után orkeszter szerű viharban tör ki s mely ugy a pianóban, mint a zugó crescendokban és fortissimokban egyformán fenséges, — Haydn D. dur vonós négyese volt az első szám. Visszafojtott lélekzettel hallgatta a közönség e bámulatos zenét, e négy hangszer remek harmoniáját s a mesteri műmesterien keresztül vitt decrescendójánál nem fojthatta vissza senki a bámulat felkiáltását. Zugó taps jutalmazta e négy művészt minden egyes tétel után. A műsor második száma Bürger Zsigmond gordonkamester szólója volt. Első számnak egy ősrégi héber dalt, a Kol Nidreit játszotta. A remek dal nemesen egyszerű kivitelében nem tévesztette el a hatást. Második számnak Popper: Tündértáncát adta elő a művész. A zenede hangversenyein már kétszer is volt alkalmunk Poppernek e remek művét hallani, egyszer maga a szerző játszotta, egyszer pedig Friedmann Samu, zenedénk gordonkaművésze. — Bürger az előbbiekénél jóval lassabb tempóban adta elő a Tündértáncot s bár a művészen megérzik a zenekarban való játéknak hatása, trillája sem ér fel a fentebb említett két művésszel, a hatásos darab különben kifogástalan és művészi előadását zugó tapsok követték. A szünet utáni két számot ismét a vonós négyes töltötte ki. Csaikovsky D. dur vonós négyesét és hogy a Beethoven imádkóknak se legyen okuk panaszkodni, Beethoven Ist. mű hárfa vonós négyesét adták elő. Csaikovsky nehézségeivel könnyedén bántak el az előadó művészek s mindkét vonós négyes legméltóbb kritikája volt a közönség, osztatlan és lelkes elismerése. A saison elmúltával hálás köszönetet kell mondanunk a zenekedvelők körének, a hangversenyek körül fáradozó zenedei tagoknak, hogy az elmúlt négy hangversenyen annyi kedves és művészi élvezetben részesítették a zenét szerető közönséget.

— **Halálozás** Polgár Szilágyi Ferenczné, szül. Horváth Zsuzsanna, asszony tegnap meghalt 68 éves korában. Holnap d. u. 3 órakor temetik a csillag utcai 110 sz. háztól.

— **Kossuth-émlékünnepély a főiskolában.** A Főiskolai Magyar Irodalmi Társulat, melynek egyik szép hivatása a mult tradícióinak ápolása s nagy nemzeti alakjaink emlékezetének felújítása, a főiskolai énekharchoz közreműködésével 1899-dik évi március hó 21-kén délután 5 órakor a főiskola disztermében Kossuth-émlékünnepélyt rendez, melynek sorrendje a következő: 1. Hymnusz. Előadja a főiskolai énekharchoz. 2. Kossuth lelke. Irta és szavalja Acsay Lajos. 3. „Kossuth Lajos ablakában . . .” Előadja a főiskolai énekharchoz. 4. Beszéd. Tartja Kun Béla. 5. Kossuth emléke. Vietórisz Józseftől. Szavalja Kovács Zsigmond. 6. Kossuth-induló. Előadja a főiskolai énekharchoz.

— **Öngyilkosság.** Hajdu Böszörményből írják: Szombaton öngyilkossági eset történt városunkban. Berényi András 20 éves nyomdász dobta el az életet, reménytelen szerelem miatt. — Péntek éjjel vigadozott 2 óráig, majd felszólította a bandát, hogy kövessék az imádkóháza elé. Ott elhuzatott néhány szomorú nótát, aztán hazament; mámorosan, ittasan a szegről lekasztotta a revolvert s halántékra lőtte magát és meghalt. Irást persze nem hagyott maga után, mert a tettet mámoros állapotban követte el.

— **A házfalak rongálója.** Steiner Béla rongyszedő tegnap vig napot esapott. Két kőműves társaságában elment mulatni egyik külvárosi koresmába, hol azonban oly garázda viseletet tanusított, hogy társaival együtt kiutasították a koresmából. Steiner dühében, hogy a koresmából kiutasították, az utcán egy fejszével nekirentott Kiss Andrásné házának s a falat leverte, megrongálta. Ebben a passiójában meg akarta akadályozni Molnár István, de a bösz Steiner a fejszével föbe akarta ütni, a miért mulatásában megzavarták. Szerencsére nem sikerült az ütés, mert Steinert megakadályozták a rendőrök, kik a garázda részegét letartóztatták.

— **A debreczeni első takarékpénztár közgyűlése.** A helybeli pénzügyintézetek között évi rendes közgyűléssel utolsó maradt az öreg Takarékpénztár; de mint mindig, ugy most is első a nyereség nagyságával és az osztalék magasságával.

Szepessy Antal vezérigazgató nyitotta meg a népes közgyűlést, melynek jegyzőkönyvét Márton Imre igazgatósági tag vezette; hitelesítőként pedig Simonffy Antal és Koszorus Lajos kérték fel.

Az Igazgatóság jelentése szerint az 1897 évi kedvezőtlen üzleti viszonyok az 1898 év nagyobb részében fennállottak, mindazonáltal a takarékpénztári üzlet minden egyes ágazatában szép eredményt ért el. A pénztári forgalom 20,994,034 frt bevételt és 20,912,639 frt kiadást tett; a betét állomány 7,223,750 frtról 7,660,498 frtra emelkedett; a váltótárczában 1898 december 31-én 9925 db. váltó feküdt 4,613,007 frt értékben 1487 db váltóval és 565,414 frttal több mint 1897 év végén. Kézi zálog kölesön állománya 214 darab 71100 forint értékben; — a jelzálogra adott kölesönök 2746 db kötvényen 3,685,083 frtot tesznek. Ebből 1,341,607 frt törlesztéses záloglevél kölesön, melynek biztosítékául 4,375,134 frt ingatlan van lekötve. A tartalékok ereje 62595 frttal növekedett. A mult évi üzleti nyereség 10 és fél ezer frtnyi leírás után az 1897-ről előre hozott 1777 frt 11 krral együtt 146,982 forint 18 kr. — Minden egyes részvény után osztalékkul 100 frt adatván, ez összeg a 4 ik számú szelvényre, az intézet pénztáránál helyben és a Magyar általános hitelbanknál Budapesten, folyó 1899. évi március 20 ik napjától kezdve, kifizettesék. A közgyűlés a jelentést s az abban foglalt intézkedéseket tudomásul vette; a felosztási javaslatot elfogadta s a felmenytvényt egyhangulag megadta. Koszorus Lajos indítványára pedig az igazgatóságnak, felügyelő bizottságnak és a tisztikarnak jegyzőkönyvileg köszönetet szavazott. Ezzel a közgyűlés 25 perc alatt véget ért.

— **Az Alföldi takarékpénztár** kebelében alakult hitel részes csoport közgyűlése. A szövetkezeti eszmének térhódítása a hitelviszonyok minden ágazatában behatol, és mindinkább meggyökeredzik azon vélemény, hogy az egyesített erő sok olyan hasznos alkotást teremthet, melyre az egyeseknek akaratereje gyengének bizonyul. A szövetkezésnek egy igen czélszerű nemét illesztett az „Alföldi Takarékpénztár”, működési körébe, amennyiben a váltó leszámítolásként — aránylagos szavatosságán alapuló **hitelrészes csoportot alakított.**

Az Alföldi takarékpénztár által kiküldött Szántó Győző igazgatósági tag elnöklété alatt f. hó 19 én a hitelrészesek élénk részvétele mellett tartotta meg a hitelrészes csoport alakuló közgyűlését, melyben a választmányi és a felügyelő-ségi tagok megválasztása után, a működés megkezdésére vonatkozó intézkedésekre történtek megállapodások.

Mint hogy az alföldi takarékpénztár igazgatósága a hitelrészes csoport szá-

bályzatában a legmesszebb menő kedvezményeket fektette le, csak a hitelkereső közönség minél szélesebb rétegében való részvételétől fog az intézménynek prosperálása függni. A hitelrészeseknek adott önkormányzat méltó keretbe foglalja a kereskedő és iparos hitelérdekek minden irányban összhangzatos kifejlesztését.

Az alföldi takarékpénztár az ezen üzletágából származó kamat jövedelmének egy részét a hitelrészesek tartalék alapjára fordítja, valamint a biztosítéki alapokat is 5%-al kamatoztatja és így a súlyos feltételnek látszó — aránylagos szavatosság, — a gyakorlatban alig érvényesül, mert, ezáltal az esetleges veszteségek fedezéséről gondoskodva van.

Igy a fővárosban az előkelőbb intézetek kebelében alakult hitelrészes csoportot már 25—30 év óta fejtik ki áldásos tevékenységüket anélkül, hogy az utánfizetés esete beállt volna.

A közgyűlés 9 választmányi és 2 felügyelő bizottsági tagot választott, és április hó folyamán kezdi meg működését.

x Hivatali helyiségül, esetleg **ipari célokra raktárnak** stb. igen alkalmas, nagy, egy emeletes ház a központban, akár egészben, akár két részre osztva, olesó bérösszegért kiadó. Bővebbet a kiadóhivatalban.

DEBRECZENI ELLENŐR

1899. április 1-ével új előfizetést nyitottunk lapunkra.

Előfizetési ára:

Április hóra	1 frt — kr.
„ 1-től május 31-ig	1 „ 67 „
„ „ június 30-ig	2 „ 50 „
„ „ decz. 31-ig	7 „ 50 „

Kérjük azon t. cz. előfizetőinket, kiknek előfizetése márcz. hó végével lejár, hogy azt minél előbb megújítani sziveskedjenek, lakásváltoztatás esetében pedig ugy helybeli, mint vidéki előfizetőinket kérjük, hogy előbbi czimüket velünk közölni sziveskedjenek, nehogy a lap küldése fönnakadást szenvedjen.

„Otthon.” Lapunk irodalmi ajándékaról az „Otthon”-ról akarunk az új évnegyed alkalmából néhány szót ejteni. Előfizetőink tulnyomó részének már volt alkalmuk megismerkedni e rendkívül gazdag tartalmu, előkelő irodalmi színvonalon álló, diszes kiállítású folyóirattal, melyet mi jelentékeny áldozatok árán ingyen adunk előfizetőinknek (havonként egy vaskos könyvet) nem számítván fel egyebet, mint kezelési költségek fejében negyedévenként 1 mondd egy koronát.

Lapunk előfizetői ilyen módon egy éven át 12 kötet könyvet kapnak, melynek tartalmát a legkiválóbb írók és művészek szolgáltatják. Oly páratlan kedvezmény ez, minőt még külföldön sem nyujt egyetlen lap sem az ő előfizetőinek.

Örvendetes tudomás vétel végett közöljük t. olvasóinkkal, hogy az „Otthon” egyik közelebbi füzeté **városunkkal fog behatóan foglalkozni** és be fogja képezni mutatni városunk előkelőbb alakjait, valamint magának a városnak érdekesebb pontjait. Ez ügyben az Otthon szerkesztőségének egy tagja közelebb meglátogatja városunkat, hogy a szükséges adatokat beszerezze.

Női olvasóinkat bizonyára érdekelni fogja, hogy az Otthon már legközelebbi füzetében nagyobb tért fog szentelni a divatrovatnak, amennyiben direct összeköttetésbe lépven egy párisi divatlappal, ezzel egyidejűleg fogja közölni a divat **legújabb** legérdekesebb ujdonságait.

Figyelmeztetjük t. olvasóinkat, hogy az Otthon minden hat füzeté egy kötete-

képez és bekötési táblák rendkívül diszes kiállításban lapunk kiadóhivatalában is kaphatók.

Az új évnegyed alkalmával ismételen melegen hívjuk fel t. olvasóink figyelmét nagybecsű irodalmi mellékletünkre az „Oithou“-ra, kérve, hogy az előfizetési díj beküldése alkalmával még egy koronát mellékelni sziveskedjék az előfizetési díjhoz, mert nem képzelhető, hogy csak egy előfizetőnk is akadjon, aki ezt a páratlanul kedvező ajánlatunkat igénybe ne vegye.

Márczius 15. emléke.

— Nagy Elek ev. ref. tanár alkalmi beszéde a főiskola tanári karának 1899. márcz. 15-ikén tartott ünnepélyén. —

(Folytatás.)

A kimerült és elmaradott nemzetet ismét oly tompa fásultság, csüggettség fogja el, hogy még legjobbaink is a bekövetkező halál biztos tünetét látva ebben, kétségbeestek e nemzet jövője felett.

„Nem volt remény már, csak emlékezet.”

Csak lánglelkű költőink és íróink lelkes kised csoportja volt az egyedül e szomorú időkben, mely a dicső multnak irodalmi alkotásaiban visszaidézésével igyekezett a nemzetnek szunnyadó önértetét és tetterejét újabb lángokra hevíteni. Majd ad ott a Gondviselés, az ő végzetlen kegyelméből, e nemzetnek új Mózéseket is, kik a lépteiket irányító hazaszeretetet tűzszlopát követve, e sokat szevedett nemzet élére álltak, hogy azt egy újabb ezredév határán az új szabadság ígért földére bevezessék.

Az 1825. évi országgyűlésen lép fel és áll a nemzet élére, mint a korszerű reformok vezére, „a legnagyobb magyar” Széchényi István és ezzel veszi kezdetét az új Magyarország megalakulása. Hogy rázta fel szeretett nemzetét a korszakos alak halálhozó álmából, igyekezve vele megértetni irodalmi működésével és gyakorlati téren egyaránt, hogy ha a népek mai nagy vereségekben fenn akar maradni, minden tekintetben azok műveltségének színvonalára kell emelkednie; hogy adta ki a bátorító jelszót: „Magyarország nem volt, hanem lesz”, hogy reményt keltsen a nemzetben a jobb jövő iránt; hogy nyert meg korszerű reformjainak mindig több-több híveket, azok között újabb kiváló vezérférfiakat, úgy hogy a 30-as évek országgyűlésein már hozzáfoghatott a nemzet e reformok létesítéséhez. — mindezeket ki ne tudná és ki felejtene el valaha e széles hazában?!

És midőn már ez eszmék és reformok a nemzet irányadó része: az értelmiségnél többségre találtak: akkor lép föl átalakulásunk történetének másik lángszellemű vezérférfia: Kossuth Lajos, ki a legforróbb hazaszeretettől égő szívének minden dobbanását, lángszellemének minden nagy gondolatát imádott hazájának szentelve, a szó és toll ellenállhatatlan, törtézelünkben példátlan hatalmával, a nemzet legszentebb aspirációjának megvalósítását: a szabadság és függetlenség semmi nehézségektől vissza nem riadó teljes érvényesítését tűzte ki életezéljéül. A

szabadelvű reformok ügye azonban, a kormány ellenzése miatt, még a 40-es évek országgyűlésein is csak lassan haladhatott előre; míg végre a kormány, belátva, hogy e reformok létesítését többé már nem akadályozhatja, célravezetőbbnek látta, ha legalább az anyagi és szellemi reformoknak, de központosító szellemben keresztülvitelét maga veszi kezébe és hogy pártjának a megyékben és a következő országgyűlésen többséget szerezzen, a megyék önálló életének megbénítására behozta a hírhedt adminisztrátori rendszert. Feszült várakozással nézett tehát a nemzet az örökre nevezetes 1847./8. országgyűlés elébe, a melyen el kellett dölni, hogy a reformok központosító vagy nemzeti szellemben fognak-e törvényekké válni?

Az alsó tábla, melynek vezetése, éltető lelke a Pesten nagy lelkesedéssel követte választott Kossuth Lajos volt, feliratában kikelt az adminisztrátori sérelem ellen, de ezt a főrendek visszaverették. Az ebből keletkezett viszálynak a kormány és országgyűlési ellenzék közt, nagy hirtelenséggel véget vetett a februári francia forradalom kitörése, mely esemény villanyszikráként hatván a kedélyekre, az ügyek folyásának nem ugyan új irányt, de gyorsabb fejlődést adott.

(Folyt. köv.)

Hogy a papa meg ne tudja...

(Francia beszély.)

Laura kisasszony dobogó szívvvel futott fel három emelet lépcsőin.

— Ha valaki megleste volna, mennyi fufanggal siklottam ki a papa felügyelete alól, ha valaki hallotta volna, mily remegő hangon kérdeztem a kapustól: melyik emeleten lakik de Gerviller ur? — mit gondolhatott volna, istenem? . . . — De nem, mit bánom én! Szabadságomnak, szívemnek, kezemnek ura akarok maradni! Eljöttem, hogy a papa meg ne tudja . . .!

E perczben nyílik a garçonlakás ajtaja. Laurácska összerögzön, sötétpirosra válik arca, — csak a takarítónő! hál Istennek. Hanem azért mintha bosszankodnék a felett, hogy nem Gerviller ur maga jött meg. Hisz ő neki magának akarja megmondani, hogy nem — nem megy hozzá, nem lesz az ő felesége! — Mert Laura kisasszonnyal rettenőleg bánik el édes atyja: hozzá akarja adni ez ismeretlen fiatal emberhez, hozzá, anélkül, hogy Laurácska egyebet tudna róla, mint a menyit három látogatás után épen tudni lehet. És „regényes“-nek, meg minek nem eszofolja a rossz papa, mikor azt emlegeti neki, hogy ő szeretettni és szeretni akar: hogy Gerviller ur tiszt, jönevű, gazdag, hogy ismerje hát meg előbb és több efélét mond neki. Zsarnok apa, de most kijátszotta. Eljött ide és meg fogja mondani neki, ennek a Gerviller urnak, hogy ő . . . hogy ő . . .

. . . De mit is fog mondani? Hogy adja értésére a kényes dolgot? . . .

A takarítónő visszahúzódott és csöndesen tette be maga után az ajtót.

— Uam, én nem szeretem önt! . . . Ez nagyon is egyszerű. Nem ezt érdemli ez a

szegény fiatal ember, aki végre is nem tehet arról, hogy Laurácska egy ideálra vár.

Olyan alakban kell e kijelentést tennie, hogy az szeretetreméltóbb, tetszősebb legyen . . . nagyon nehéz . . .

— De hol is marad hát? Hisz nincs időm . . . Szobalányom, akivel bevásárlások ürügye alatt eljöttem, ott lenn vár, őt perczem van még csak!

. . . Ah! Megvan! Megírom neki levélben. Csak lesz itt papír, toll, tinta.

— Csak tudnám valami hibáját, amibe belékötvé, megokolhatnám e lépést!

Na, de írjunk, lássuk csak!

„Uram!”

A külső ajtó e perczben mintha újra nyílt volna, Laura kisasszony azonban már nem hallja. Ir, ir gyorsan.

„Kényszeritni akarok, hogy önhöz menjek nőül. Ön iránt való közönyömet ellenszenvvé változtatná, ha rám erőszakolná, hogy sorsom egybekössem az önével.”

Megvan! Tegyük ide e megkezdett levele mellé, ha majd folytatni akarja, észre fogja venni az enyémet.

— De mi ez? Az én levelem! Ez sok és nagyon vakmerőség, ezt csak jogom van átolvasni?!

— „Kedves barátom, házasodni akarok. Ne csudálkozz e felett; amilyen nőgyűlölőnek ismertél eddig, olyan hódoló szolgáljává lettem most az igazi női bájnak, szellemnek Laurám személyében. (Laurám! Ez sok, ez szemte . . . ez mégis sok!) „Laurámnak mondom, holott ő még alig ismer és bizonyára nem törődik velem, talán észre sem vett még. Háromszor látogattam el hozzájuk, ez az egész! Vagy éppen ellenszenvet is érezhet irányomban a szegény kicsi. Hisz azok közé tartozik, kik nem „mennek” férjhez, de akiket férjhez „adnak”. (Hm! Majd meglátjuk uram!) „Csak már egyszer beszélhetnék vele — egyedül — hogy bevallhatgám neki szerelmemet, hogy . . .”

Laura kisasszony letette a levelet.

— Ezt bizonyosan a végzet rendelte így, hogy e levél elém tűnjék — szólt gondolkodva. Tehát szeret? szeret és én? — Végre is mindig derék egy ifjunak tartottam! Tiszt, jönevű, gazdag — mit akarhatok még többet!

És éppen én taszitanám el magamtól ezt, én, aki annyira óhajtok szeretettni! — Gyorsan, gyorsan szét kell tépniem e levelet! Már egy negyed órája vagyok itt, sietnem kell. És este, este látogatóba jön . . .

Az ajtó nyílik és Laura kisasszony előtt ott áll Gerviller ur.

Mintha villám csapott volna le előtte úgy állt a leányka.

— Ger: . . . Gerviller ur itt . . .? Hebegte, elfeledve azt, hogy saját lakásába mindenkor beléphet az ember.

A fiatal szőke katonatiszt pirult, de legkevésbé sem látszott megzavarodottnak.

— Laura kisasszony?

E pillanatban meglátta a padlón fehérülő papírfoszványokat. Lehajolt, amíg Laura tiltó mozdulattal, de szóra képtelenül bámult rá, összeszedte és asztalán összeillesztette azokat.

fekete, fehér és színes 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként — sima, csikos, koczkázott, mintázott és damaszt stb. (mintegy 240 különböző fajta és 2000 különböző szín és árnyalatban, stb.)

Ruhák s blousokra a gyárból! Privát fogyasztóknak postabér, vámmentesen s házhöz szállítva.

Minták postafordultával.

Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbélyeg ragasztandó.

Henneberg G. selyemgyárai, Zürichben (cs. és kir. udvari szállító.)

„Henneberg-selyem”

csak akkor valódi ha közvetlen gyáraimból rendelik.

Csak mikor olvasta, fordult a hölgy felé. Már akkor sápadt volt.

— Tehát ezért, ezért jött ide? Oh, kisasszony, megkímélhetett volna ettől. Hisz én szeretem, imádom, én meg akartam nyerni nyerni szerehmét és erőszakos lépéssel akar ön megsemmisíteni bennem mindent?

Laura felocsudott a meglepetés okozta kábultságából. Nézte, hallgatta a csinos, értelmes, szép arcú fiatal férfit és míg női szemérmé valami névtelen, most támodó érzéssel küzdött benne, ami arra készítette, hogy odalépjen hozzá, hogy vállára hajtja fejét e keserű hangon beszélő férfinak — a francia nők utánozhatlan bájával mutatott a foszlányokból álló levélre.

— Hisz összetéptem, uram!

— Laura... Laura kisasszony, ne játszócsk velem! Tán másként akarta ítéletem tudtomra adni?

— Nem közönyös többé előttem, mióta... mióta a levelet olvastam, szolt halk, de szilárd hangon a hölgy, rámutatva a bevezetetlen levélre.

— Tehát enyém, az enyém leszsz! Ujjongott a férfi és Laura kiasszony ott érez-e arcán azt a bizonyos „első csókot“, aminek helyét soká takargatta még zsebkendőjével, hogy a papa meg ne tudja.

CSARNOK.

Az irnok urak.

(Elbeszélés.)

7.

— Irta: Ujlaki Antal.

(Folytatás.)

A következő napokon látnivaló volt, hogy Garabó ur összezördült a társadalmi világrenddel, roppant földult képpel járt-kelt, bolondokat beszélt s éktelenül ósárolta a világot és az életet, beszéde pedig olykor nagyon is képes vala, máskor pedig nyers.

Tóbiás ur ezalatt lábujjhegyen járt-kelt az irodában; részvétet mutatott barátja iránt, pedig szerette volna már kibuktatni az utczára s leste az alkalmat, hogy mikor álljon rajta bosszút a lefözetések és egyéb pokoli bosszantásokért.

— Fenéig üritettem a keserűség poharából, szavalta egy napon Garabó ur s félkarjával eltakarva egy papirost, izzadásgos arczezal levelet fogalmazott Liza kisasszonyhoz; nagyon szomorú levél volt ez, arcán a verejték összefolyt sűrűn hulló könnyeivel.

Befejezván keserves levelét, a zsebkendővel vöröstre dörzsölte arcát, de úgy érezte, csak a hideg halál fogja fölszárítani patakzó könyeit.

Hatszorosán összegyűrte a levelet, a zsebéből kivett egy almát, meglékelte, beledugta a nyílásba. Tizenegy óra felé, midőn a zuzmarás világ szürkésébe belederengett a téli nap fénye, kiosont a folyosóra. Liza kisasszony már ott volt a gyermekekkel. Garabó ur lehajtott fővel szótlan elhaladt mellette s az almát letette a gótives bolthajtás párkányára.

— Olvassa el s egye meg, hogy föl ne tűnjék, — sugá szivszaggató hangon Garabó ur s villámgyorsan eltűnt.

Liza kisasszony fölvette az almát, beleharapott, meglátta ezt Sándrika azonnal megragadta ruháját s oly erősen rángatta csöpp kacsóival, hogy a nevelőnő májdn hátraesett.

— Sándrika nem szabad.

— Addon netem is.

Liza éppen akkor harapott a szerelmes levélbe, a papirost még épen megmentette az almamaradványt pedig odaadta Sándrikának, azután leült egy zsámolyra, olvasta a levelet, szive erősen dobogott, az arcza úgy égett s a veszedelmesebb kijelentéseknél, például annál, hogy: égből eredt érzeményünket emberi hatalom nem tompíthatja el, — barnafürtös feje megrezzent hófehér nyakán.

S Garabó ur tökéletesen elérte célját. Lángoló és merész soraival felgyújtotta azt az ábrándozó csendes leányszívet. És ez olyan nagyon könnyű, óvatlan pillanatban ellopni egy kicsi, érintetlen szívet, mely idáig félig meddig reménytelenül sóvárgott a boldogság után, melyet elhátározásában még nem akadályoz az életnek olykor borzasztóan kijózanító tapasztalása, mely egy 17 éves lélek gyermekes föllekesülésével akar neki vágni rendeltetésének.

Garabó ur levelének refrénje egy lesújtó fájdalom.

„Önnek szentelném életem, de a végzet örökre eltávolít...“

A fájdalom annyira erőt vett Liza kisasszonyon, hogy a rendes idő előtt beteltele a kicsinyeket a gyermekszobába, ő maga pedig a nagy szekrényháta mögé húzódott, a hol homályos volt. Sokáig elmerülve ült a sarokban sápadtan és szivdobogva. Reménytelen szerelmének gondolata egészen elnyomta minden örömét. A szoba végén a gyermekek hancuroztak, a szalonban ő nagysága zongorázott, a konyhában pedig a cselédek nevetgéltek, idáig hallatszott a déli harangszó, a folyosón élénkség, hangos beszéd, a nap fénye bágyadtan mosolygott be a jégvirágos ablakon.

Kokárdáné ő nagysága érzéssel játszotta „Mária imájá“-t, egy hirtelen futamnál, Lizi kisasszony arcza egyszerre elsötétült, ujjaival lenyomta két szemét és zokogott, olyan sirással, melynek hangja nem török fel a ajkon, hanem belevész a szivbe.

Megdöbönt mikor az ebédre hívták. Hogy menjen be így? Arcza vörösfoltos a sirástól, haja zilált s a szeme, szép kerek szeme is esodálatosm fényes. Nem, nem mehet így a szalonba. És ez a gondolat ismét kiverte szivéből a fájdalmat, leborult az éjjeli szekrényre és azt mondta a száraz dajkának:

— Engedjenek engem meghalni.

(Vége köv.)

Debreczeni városi színház.

Folyószám 170. Bérlet 139. szám „C“

Ma hétfőn 1899. évi márcz. 20-án:

Himfy dalai.

Vigjáték 3 felvonásban egy előjattékkal.

Az előjáték személyei:

Kisfaludi Sándor	— — —	Komjáthy J.
Szegedi Róza	— — —	Fái Fl.
Rosty Antal	— — —	Fenyéri M.
Jolán, leánya	— — —	T. Halmi M.
Bezerédy Kálmán	— — —	Odry Á.
Takács József	— — —	Mezei A.
Skublics Imre	— — —	Csáky F.
Fehér György, pap	— — —	Székely S.
Horváth János	— — —	Antalfi.
Gaal József	— — —	Lendvay.

Agh Ferencz, gazdatiszt	—	Sziklai M.	
Gábor	} jobbagyok	—	Nagy J.
András		—	Serfőzy Gy.

A darab személyei:

Kisfaludy Sándor	— — —	Komjáthy J.
Kisfaludy Károly	— — —	Tanay Fr.
Özvegy Biró Józsefné született Szegedy Mari	— — —	Kiss Irén.
Szegeda Róza	— — —	Fái Flóra.
Bay Annuska	— — —	Bárdos I.
Rosty Antal	— — —	Fenyéri.
Bezerédy Kálmán	— — —	Odry.
Jolán, neje	— — —	T. Halmi M.
Takács József	— — —	Mezei Andor
Skublics Imre	— — —	Csáky F.
Fehér György, gypap.	— — —	Székely S.
Szalóky Péter	— — —	Rubos
Horváth János	— — —	Antalfi
Gaal József	— — —	Lendvay
Nagy Pál	— — —	Csatár
Nagy Pálné	— — —	Csügényi V.
Janka, leányuk	— — —	Bárdos I.
Bogyai Lászlóné	— — —	F. Csigaházy
Stanczi, leánya	— — —	Cserényi A.
Agh Ferencz, gazdatiszt	— — —	Sziklai Miklós

Holnap, kedden márczius 21-én:

A Sárdi ház.

Színmű 3 felvonásban.

Kiadó és laptulajdonos:

Csokonai nyomda- és kiadó-részvénytársaság.

Felelős szerkesztő: Konez Ákos.

Főmunkatárs: Ujlaki Antal.

Fővárosi szerkesztőségünk:

(szerkesztő: Kéry Gyula)

Budapest, Üllői-ut 70. I. emelet 13.

Telefon: 59—14.

NYILT-TÉR.

Hangok a közönség köréből.

Köszönőirat Amerikából.

(Eredetiből magyarra fordítva).

Tek. Wilhelm Ferencz gyógyszerész urnak

Neunkirchen. Alsó Ausztria.

New-York 18/V 98.

Jó uram!

1895. november 12-én oly foku rheumatismust kaptam, hogy kénytelen voltam ágyba feküdni. Nyolcz hónapig feküdtem egy helyben a nélkül, hogy megmozdulhattam volna. Testsúlyom 175 lbs-ról 130 lbs-re ment vissza, jelölül ama borzasztó fájdalmaknak, melyeken évente átmentem. Kipróbáltam mindenféle gyógymódot, amit valaki csak valaha használt s melyet az orvosok kitaláltak, egészen a villamos török fürdőig, de azért annyira nem érzem magam jobban, hogy legutolsó kezelő orvosom nem akart többé tőlem díjazást elfogadni, miután nem tudott rajtam cseppet sem segíteni. Idők multával találkoztam egy barátommal, ki figyelmeztetett engem a **Wilhelm-féle csusz és közzvényellenes vértisztító theájára** mint ami esalhatatlan szer a rheuma ellen. En elmondtam neki, hogy mennyi mindent megpróbáltam már s kevésbé bizom ezen theában is. Ugy tetszik, hogy a sors keze működött abban, hogy én önnök irjak s hogy érzem, hogy van még ami engem meggyógyít. Meggyőződtem, hogy a mentő szer létezik. Nem tudom szavakban kifejezni ama rettenetes kínokat, melyeket a legutolsó 3 évben átéltem. De most ez nem háborgat többé engem s ezen pillanatban úgy érzem magam, mint aki újjaszületett s nem tudok a világnak nagyobb kincsét a **Wilhelm-féle csusz s közzvényellenes vértisztító theánál**. Kérem önt uram, legyen szives a Wilhelm féle csusz s közzvény elleni theából nekem 12 csomaggal küldeni. Önnök a legfőbb egészséget s hosszú életet kívánva vagyok őszinte tisztelője **Gordon M. József 179. orohard st. New-York. Egyesült Államok.** — Kapható minden gyógyszerertárban. Főraktár: **Mihalovits I. gyógyszerész Debreczenben.**

HALDEK

magnagykereskedése

József főherceg ő os. és kir. fensége udv. szállítója

BUDAPEST,

Károly-körut 9.sz.

Szállít 100 kilónként:

arankamentes

államilag ólomzárolt

Luczerna

magot

60 frt-

tól kezdve;

arankamentes

államilag ólomzárolt

lóhere-

magot

50 frt-

tól kezdve;

takarmány- répa-magot

eredeti

Oberndorfi,

eredeti

Mammuth,

eredeti

olajbogyó,

alaku

40 frtjával;

hazai

Oberndorfi

gróf Károlyi Alajos termése

37 frtjával;

takarmány-

czukorrépa

27 frtjával.

Berkocsik dijszabályzata.

	Két	Egy
	Levas	
I. Napszámra.		
Egész napra, reggeli 7 órától esti 9 óráig . . .	5	7
Fél napra, reggeli 6 órától d. u. 1-ig, vagy d. u. 1-től esti 9 óráig . . .	3	5
II. Órassámra.		
Fél órára	40	80
Háromnegyed órára	60	40
Egy egész órára	80	30
Minden következő órára	40	30
Az utolsó órán túl félórára vagy kevesebb időre	20	15
III. Egyen járatokért.		
Megállapodás és visszamenet nélkül a város szompón belül	50	70
IV. Meghatározott járatok.		
Temetéseknél (vallaskülönbség nélkül), ha a véghezvitel a templomban történik	2	1 40
A temetőbe ki és vissza	120	80
A háztól egyenesen a temetőbe ki és vissza	60	40
A színházba menet	80	60
A színházról jövet	80	60
Bármely vasúti indítás vagy rakthoz nappal menet vagy jövet kézi táskával	50	30
Kéjjel menet vagy jövet kézi táskával	30	60
A kocsis mellé elhelyezett minden darab málna után 10 kr. jár.		
A korosolyáró vagy csónakázó tóhoz, orukorgyár, légszuszogó, kertészeti egyesület és gőzmalomhoz menet vagy jövet	50	80
Menet és visszajövet egy órai várakozással	80	60
A nagyerdő fűrészházhoz, polgári vagy katonai lövöldéshez menet vagy jövet	50	30
Menet és jövet egy órai várakozással	1	70
Minden következő órára	60	40
Különb. barom- és lovasúttérre oda és vissza egy órai várakozással	120	90
Minden következő órára	40	30
A katonai lakományhoz és katonai kórházhoz menet vagy jövet	50	30
Menet és jövet egy órai várakozással	80	60
Minden további órára	40	30

Kiadó lakás.

Két szoba, 1 eselédzsoba, konyha, spádz, mellékhelyiségekkel és vízvezetékekkel

Piacz-utca 71. s. sz.

Schwarz Vilmos butorgyáros házában. 258-3-

Több mint 50 év óta sikerrel használtatik!

Az

ESZÉKI SPITZER-KENŐCS

és az

ESZÉKI SALVATOR-SZAPPAN.

Valódi minőségben csakis mint eddig, ezentúl is

ESZÉKEN, felsőváros

DIENES C. J.-féle

gyógyszerárban

készül és megrendelhető.

Szeplőket

és

májfoltokat

valamint az összes

bőrtisztításhoz

ségeket

biztosan eltávolít.

- 1 tégely valódi Spitzer-kenőcs . . . 35 kr.
- 1 üveg valódi Spitzer-mosdóvíz . . . 40 "
- 1 drb. valódi Salvator-szappan . . . 50 "
- 1 doboz valódi lyoni rizspor 3 színben 50 kr. és 1 frt.
- 1 tégely kézpaszta 60 kr.

FIGYELMEZTETÉS!

Csak akkor valódi, ha a fenti törvényileg beiktatott védjeggyel el van látva és kérik a t. közönség csakis DIENES-féle eszéki kenőcsöt és szappant kérni.

Egy csepp

a zsebkenőre elég, hogy annak napokra a legfinomabb természetes frissen szedett

Rhein-Weilchen

(Rajnai ibolya)

kedves illatát adja. Valódián csak

Ferd. Mühlens

Köln a. Rh. Glockengasse Nr. 47ll. gyártja.

Minden jobb illatszertüzetben kapható.

Csődtömeg-árverés.

Az „Első debreczeni paplangyár“

csődtömegéhez leltározott áruk, (paplanok, matrácok, lószőr, szatin, sifon, velez, croisé és egyéb tárgyak), valamint a gyári felszerelések a csődválasztmány határozata folytán **f. hó vagyis márczius 22-én délelőtt 9 órától kezdve** és a következő napokon nyilvános árverésen tételenként a Széchenyi-utcai üzleti helyiségben készpénzfizetés mellett eladatni fognak.

A 17874 frt 64 krt tevő kintlevő követelések pedig **f. évi márczius 31 én délután 3 órakor** a kir. törvényszék árverési termében lesznek elárverelve.

Miről venni szándékozók ezennel értesítetnek.

Sorger József
tömeggondnok.